

Stefania Caterina i Tomislav Vlašić

Napredovati u punini

4.dio - „Novo svećeništvo i prikazanje života“

(tekst uzet iz video zapisa od 25. ožujka 2012)

Stefania Caterina (S.C): Pozdravljamo vas predragi slušatelji! Ponovno smo zajedno kako bismo nastavili naše razmišljanje na temu „Napredovati u punini“. Podijelili smo ga na različite epizode, kako bismo vam dali puno širi okvir o onome što nam je bilo objavljeno glede uglavljenja u Krista. **Današnja epizoda je posvećena novom svećeništvu i prikazanju života, što su ujedno dvije temeljne točke za sav Božji narod i za svakoga od nas**, kao što ćemo vam pojasniti. Tko je slijedio poruke objavljene na ovoj stranici i čitao knjige, jako dobro zna da je Isus često govorio o svećeništvu, bilo kraljevskom bilo ministerijalnom, definirajući ga kao temeljni elemenat budućnosti Njegova naroda. Glede toga vas pozivam posebno na poruke s kraja 2010 i one iz 2011, pod naslovom „Vi ste moj sveti narod“ i „Budućnost mog naroda“. O svećeništvu sam govorila i u knjizi „Preko velike barijere“ i „Ispisati povijest-svezak 1 U Božjoj misli“. Danas želimo produbiti istu tematiku, polazeći s različitih gledišta koja su jako važna.

Tomislav Vlašić (T.V): Govorimo o novom svećeništvu i želimo vam pojasniti što znači „**novo**“. Novost se sastoji prije svega u vraćanju svećeništvu koje živi u Isusovom Srcu, koje je On utisnuo u apostole, te njegovu življenju u gradualnom duhovnom hodu. U ovo vrijeme, Isus snažno djeluje kako bi povratio svećeništvo na onakvo kakvo je On želio, te kako bi uklonio svaku sjenu i zapreku za svećeništvo; stavlja na stranu sva sredstva koja su zapreka procesu uglavljenja u Krista. Novost svećeništva, u ovom vremenu, je i zahvaljujući činjenici da se nalazimo u definitivnom zaokretu u razvoju što se tiče uglavljenja u Krista svega stvorenog. Ovo zahtijeva intenzivan unutarnji rad kako bismo pripadali Isusu Kristu, te otkloniti sve tamne dijelove koji su još u nama. **Živjeti svećeništvo znači uglaviti u Krista, ne samo naš život, nego i živote drugih, ako oni to žele:** našom pomoću, molitvom i prikazanjem Bogu možemo uglaviti u Kristu nas same i naše bližnje.

Svećeništvo o kojem govorimo, jest svećeništvo Isusa Krista. Ono je djelotvorno u narodu Božjem, kao i u ministrima koje je Bog potvrdio, a koje je narod izabrao za određenu službu. U oba slučaja se radi o svećeništvu Isusa Krista. Svi članovi Božjeg naroda, prinose sve Kristu, kako bi sve bilo u Njega uglavljeno. Što se tiče općeg svećeništva u narodu, iskusio sam da je jako malo vjernika svjesno da su svećenici Isusa Krista, i ta manjina ne zna što treba činiti kako bi vršila svećeničku službu.

Kršćanin pronalazi svoj identitet u krštenju. U krštenju po djelovanju Duha Svetoga i po rukama ministerijalnog svećenika, svaki kršćanin je pomazan da bude svećenik, prorok i kralj. Ovo je identitet svakog člana Crkve. Krštenje nije dakle, jedan obični obred koji označava pripadnost jednoj religiji; kršćanin se krsti da bi postao živi ud Mističnog Tijela Kristova i sjedinjuje se s Kristovim svećeništvom.

Svaki pojedinačni vjernik i cijeli narod, pozvani su vršiti svećeničku službu zajedno s Kristom. Što to znači? To znači da svatko od nas odabire umrijeti sebi, svojoj sebičnosti,

okrenutosti prema sebi i živjeti za Krista. Tako u svakome od nas živi Krist, koji pobjeđuje smrt, grijeh i pakao i vodi nas k Ocu, podlaže nas Ocu. Sami ne možemo činiti ništa, samo po svećeništvu Kristovom ulazimo u život Božji i On nas prinosi Ocu. S naše strane treba biti živo sudjelovanje; ne možemo ostati ravnodušni i pasivni, čekajući da se dogodi nešto čudesno preko jednog obreda. Trebamo sudjelovati u Kristovom životu. Stoga vršenje svećeničke službe od strane svakog člana Božjeg naroda, podrazumijeva prikazanje vlastitog života Isusu Kristu; podrazumijeva da u svakoj situaciji i kušnji ostajemo vjerni Isusu Kristu, da živimo kako on živi i dopustimo mu da djeluje u nama. Tako omogućujemo Isusu da vrši u nama svoju svećeničku službu kod svojeg Oca, jer Isus stoji neprestano pred Ocem, prinoseći svakoga od nas, vodi nas k Ocu. Naše sudjelovanje je živo ako prikažemo naš život Bogu isto tako i za druge, kako bismo formirali Mistično Tijelo Kristovo; tako smo sjedinjeni jedni s drugima, i svećenik prinosi sve Kristu, prikazujući mu sve. Odriče se svakog oblika sebičnosti i okrenutosti prema sebi i prinosi Isusu sve situacije i osobe koje pobliže dodiruju njegov život, one s kojima živi, cjelokupnu situaciju čovječanstva, isto tako i pokvarenost koja je dijelom i u njemu.

Kao posljedica toga, tko vrši svećeničku službu u svome životu, ulazi u svjetlost i u život u Kristu, te prenosi taj život drugima. To ujedno znači proročku službu, jer pokazuje put svima. Razmišljajte malo o situaciji u kojoj danas živimo koja je ispunjena zbrkom i depresijom: kršćanin bi trebao biti čovjek svjetlosti, iz kojega zrači svjetlost i koji hrani braću vjerom, nadom i ljubavlju. Na taj način, svaki član Božjeg naroda bi uglavljivao sebe u Krista i druge; prirodno je da bi Krist tada kraljevao u svima. Sve to nije jedna obična teorija; svatko od nas bi se trebao truditi u jednom hodu provjere, te bi Duh Sveti neprestano potvrđivao naše korake. Samo tako Isus Krist može kraljevati u nama i mi možemo kraljevati s Isusom Kristom pobjeđujući smrt, grijeh i Sotonu i ulazeći konačno u novo stvaranje. To je obaveza za cijeli Božji narod; sav Božji narod treba sudjelovati u Kristovu svećeništvu. Osim općeg svećeništva vjernika, ili kraljevskog svećenstva, postoje i svećenici ministri, pastiri koje je narod odabrao a koje je Bog potvrdio za posebnu službu; oni primaju posebnu milost za službu narodu i za pratnju prema uglavljenju u Krista.

S.C: Jako je važno razumjeti da je opće svećeništvo naroda plodno tlo iz kojeg izrasta ministerijalno svećeništvo. Sam Isus u svim mojim iskustvima, uvijek je naglašavao koliko je važno da svi mi postanemo svjesni da smo svećenici. Bez ove svijesti, jako teško izrastaju klice ministerijalnih svećenika. Jasno vidite kako je teško danas imati nove svećenike, vjerojatno baš poradi toga što vjernici nisu još do sada zaživjeli njihovo opće svećeništvo.

Čini mi se korisno, u tom kontekstu, predstaviti vam jedan okvir o onome što se događalo u svećeništvu kroz vijekove, ne samo na Zemlji, nego i na drugim planetima, na osnovu iskustava koja sam imala. Na početku Bog je stvorio muškarca i ženu kao svećenike, u zajedništvu s anđelima. Trebali su prikazivati cjelokupno stvorenje Bogu. Tako čineći, upravljali bi stvorenjem u ime Božje. Istočni je grijeh, kao što znamo, srušio taj prvotni plan i taj okvir je bio znatno promijenjen. O svemu tome već smo govorili¹ i stoga se ne želim na tome zadržavati, da se ne ponavljam. Što se dogodilo na Zemlji nakon istočnog grijeha? Dogodilo se da je čovjek praktički izgubio odnos s Bogom; odabrao je autonomno djelovanje, sve dok neizbježno nije uvidio da je slab, pošto mu je nedostajala snaga Duha Svetoga. Što je tada učinio? Obratio se drugom duhu, duhu zla. Izabirući duh zla automatski je okrenuo svoju pobožnost prema tom duhu i počeo je radati svećenike koji služe đavlima pod oblikom idola. Tako je svećeništvo na Zemlji bilo potpuno iskrivljeno i promijenjeno. Situacija je bila jako teška, stoga je Bog izravno i snažno intervenirao u povijest čovječanstva preko izabranog naroda, preko Zakona danog Mojsiju i preko svećenika koji su vršili pobožnost prema pravom Bogu. Izabrani narod je trebao pripremiti put Kristu, Gospodinu Isusu koji je došao na Zemlju. Isus Krist je došao vratiti dostojanstvo čovjeku u njegovoj

---

¹ Video zapis o duhovnom očinstvu i majčinstvu predstavljena na ovoj stranici

cjelovitosti. Stoga je najprije otvorio put prema svećeništvu kakovo je bilo od početka. Budio je pažnju kod naroda, jer je pozvao svakoga od nas da prikažemo život Bogu.

Znate dobro da se u Evandelju po Ivanu u desetom poglavlju govori o Dobrom Pastiru. Glede toga Isus mi je uvijek govorio: „*Pravi pastir je onaj koji mi prikazuje svoj život za ovce, tako kako sam ja prikazao život Ocu za ovce*“. **Biti pastiri i biti prikazani Bogu potpuno je ista stvar.** Tko ne želi prikazati samog sebe Bogu, ne može biti svećenik po srcu Božjem, po srcu pravog pastira Isusa Krista; postaje kradljivac. U suprotnom tko svjesno prikazuje samog sebe Isusu za druge, istinski je pastir. U tom smislu također tko ne vrši službu ministerijalnog svećeništva, također i obični vjernik postaje pastir duša, u smislu otvaranja puta za druge, onaj koji zna dati dobru riječ, zna nositi nadu narodu. Jako je važno shvatiti da istinski pastir zna biti isto tako i krotko janje. Doista, ne može se biti pastir ako nismo i jaganjci, tj. ako nismo spremni darovati same sebe Isusu Kristu, onako kako je On darovao sebe Ocu. Na koncu Isus je došao na Zemlju da bi obnovio svećeništvo, ne samo u korist Zemlje, nego cijelog svemira: doći će vrijeme u novom stvaranju u kojem nijedno svećeništvo neće moći biti odijeljeno od onog Kristovog, jer će biti sve uglavljeno u Krista, uključujući i svećeništvo.

Što se dogodilo na planetima koji su ostali vjerni Bogu? Ona čovječanstva koja nisu počinila istočni grijeh, sačuvala su izvorno svećeništvo, sačuvali su povlastice da upravljaju stvorenjem zajedno s Bogom, prikazujući ga Njemu. U mnogim proživljenim iskustvima i u razgovorima koje sam imala s vjernom braćom, bilo mi je pojašnjeno da odmah nakon pada dijela čovječanstva poradi istočnog grijeha, narodi koji su ostali vjerni, molili su Boga da im da jedan zakon koji će usmjeravati njihov život. Tražili su od Boga da budu zaštićeni, vođeni i poučavani od Njega. Bog im je dao zakon, zatim je rekao narodu: „*Vi sami ćete štiti ovaj zakon, koji je za vas blago i opsluživat ćete ga; vi sami ćete izabrati među vama svećenike koji će vam pomagati, i pratit će vas tijekom vašeg hoda*“. Od tada svećenici sa planeta vjernih Bogu čuvju zajedno Božje zakone i potpuno ih obdržavaju.

Da bismo ovo bolje razumjeli, uzet ću za primjer braću i sestre sa Alfa Kentaura koji su mi mnogo govorili o svećeništvu. U tom čovječanstvu, svećenik je jako važna figura za narod, uvijek je bila i nastavlja biti, još više nakon dolaska Isusa Krista na Zemlju. Svećenik na Alfa Kentauru je onaj koji prati život pojedinca, i blizu mu je praktički od rođenja sve do smrti. Dakle, jako je prisutan u životu ljudi, na poseban način kroz posao: npr. jedan liječnik vrši svoju službu zajedno sa svećenikom.

Na Alfa Kentauru djeluje također i jedan svećenik, kojega možemo definirati kao veliki svećenik koji međutim nije poglavar jedne svećeničke strukture, kao što bi mi mogli pomisliti; on je jednostavno onaj koji okuplja cijeli narod sa planeta kako bi ga neprestano prikazivao Bogu. Taj svećenik ima svoju suprugu, jer u iskustvu tog naroda svećeništvo se živi u zajedništvu sa ženom, tako kako je trebalo biti od početka; muškarac i žena imaju različite zadatke, sa različitim nijansama. Na poseban način ovaj svećenički par ima specifično poslanje pratnje hoda sveg naroda preko prikazanja istog Bogu. U njihovim slavljinama u kojima mi je bilo dopušteno da sudjelujem u duhu, biva prije svega čitan Zakon Božji. Sav narod se sabire u jednom jedinom hramu, jer ne postoje mnoge crkve kao kod nas: postoji samo jedan hram gdje se sav narod sabire kako bi uzdigao hvalu Bogu, kako bi poslušali riječi Zakona zazivajući Boga i obnavljajući mu svoju vjernost. U tom narodu su posebno naznačeni očinstvo i majčinstvo koji izuzetno djeluju u svećeništvu. Isus mi je uvijek govorio: „*muškarac je otac, onaj koji pokazuje put, koji otvara put svojom snagom, ali žena je majka, ona koja prati djecu tijekom hoda*“. To je jako važno za čovječanstva vjerna Bogu.

Nakon dolaska Isusa Krista također i braća i sestre vjerni Bogu, potpuno su se uključili u svećeništvo Kristovo. Iako se Isus utjelovio na Zemlji, ovi vjerni narodi su upoznali djelo

<http://premanovomstvaranju.org>

otkupljenja i bili su savršeno informirani od samog Boga, preko Arkandjela. Prikazali su se za Kristovo djelo na Zemlji, pratili su ga svojom molitvom i prikazanjem uključujući se potpuno u Kristovo svećeništvo.

U svemiru postoje i drugi planeti, osim Zemlje, koji su se pobunili protiv Boga, kojima treba još biti donesen navještaj o spasenju. Ovi narodi ne znaju ništa o tome, ne znaju što je Isus Krist za njih učinio. Bog želi također i njima donijeti navještaj o spasenju, darovati im Njegov Zakon i svećeništvo i uglaviti i ovu svoju djecu u Krista, a to će i učiniti. Učinit će to također i preko našeg navještaja i svjedočanstva.

T.V: Jako je važno iznutra pojasniti aspekt svećeništva muškarca i žene na planetima vjernim Bogu. Muškarac je svećenik; njegova supruga sudjeluje u njegovu svećeništvu, ona je dio naroda ali je na poseban način sjedinjena sa svećenikom. Isto tako na Zemlji, možemo naći temelj toga u kršćanskom životu: Isus Krist je jedini svećenik, ali je imao potrebu za jednom Majkom koja se sjedinila s njim pod križem. Preko nje je rođen Božji narod. Marija Bezgrešna na poseban način se sjedinila sa Sinovim svećeništvom. Isus Krist je imao potrebu za jednom ženom koja je s njim potpuno sjedinjena. Jedinstvo između Gospe i Isusa je model za cijelu Crkvu, za sve članove Božjeg naroda: svi, i muškarci i žene trebaju biti sjedinjeni s Kristom; naravno to ide preko Srca Bezgrešne Majke, koja je jedino stvorenje koje se savršeno sjedinilo s Kristom, i koje je ušlo u život Trojedinog Boga dušom i tijelom.

To sve nam pomaže da možemo još bolje razumjeti službu jednog ministerijalnog svećenika. Prije svega ministerijalni svećenik prikazuje samog sebe za narod. Znamo da je Isus došao među nas, uzeo je sve na sebe, uzeo je na se kompletno ljudsko stanje, osim grijeha i ponio je našu patnju i poteškoće; bio je solidaran s nama. U ovom vremenu, i još više u budućnosti, moći će biti svećenik samo tko se bezuvjetno prikaže Isusu Kristu i to po Bezgrešnoj Majci. Samo tako može ući u potpuno zajedništvo s Kristovim svećeništvom, jer po Presvetoj Djevici Mariji nam se komunicira bezgrešnost, ali o tome ćemo govoriti neki drugi put.

Iz svega toga izranja jedan temeljni princip u svećeničkoj službi u korist Božjeg naroda: svećenik treba potpuno živjeti za Isusa Krista i voditi narod prema Njemu, ne prema sebi, prema svojim idejama, prema svojim interpretacijama, nego prema Isusu Kristu, u Duhu Svetom. Upravo to je veliki duhovni put! Nije dovoljno samo nešto izreći. U knjizi od Stefanie Catherine“ Ispisati povijest“, opisan je ovaj hod, kada jedna osoba otkrije misao Kristovu, sjedini se mistično s Njim, podloži se Ocu, ulazeći tako u novo stvaranje. Jedan ministerijalni svećenik treba biti zreo za to. Treba biti u isto vrijeme, oltar, jaganjac i svećenik; ovo isto važi i za narod. Ministerijanom svećeniku temeljni je zadatak poučiti narod da se prikazuje Bogu, i sudjeluje u Kristovoj žrtvi.

Na primjer, kada narod sudjeluje u Euharistiji, ne može biti pasivni promatrač, koji jednostavno sudjeluje u nekom obredu, nego bi trebao zaista sudjelovati u smrti i uskrsnuću Kristovu. Preko prikazanja samoga sebe, izlazi iz sebičnosti, okrenutosti prema sebi, iz vlastite logike, iz ambicija itd. itd. Na taj način se uzdiže Isusu Kristu. Kada se narod prikazuje za ministerijalnog svećenika, on se prikazuje za narod; na taj način sav narod ide prema Isusu Kristu i svatko pojedinačno uglavljuje svoj život u Krista i sve što mu pripada. Ako jedan liturgijski skup ovo živi, nakon svakog slavljenja sve se mijenja u osobama, sve uskrsava. Zaputimo se dakle, putem koji nas uvodi u novo stvaranje. Iskusi ćemo da nada ne razočarava, nije daleko od nas, nego nas uvodi u stvarnost, svaki dan. Stoga spoznati vrijednost svećeništva, znači spoznati sudjelovanje u Kristovu svećeništvu, bilo sa strane ministra koji predvodi slavlje, bilo sa strane svakog sudionika i sveg naroda. Ovakvo sudjelovanje nas vodi u puninu. Ostalo mi je utisnuto u dušu ono što braća vjerna Bogu žive: prije svega svećenik se prikazuje za svoju suprugu, a ona se prikazuje za njega. Oboje se prikazuju jedno za drugo i zajedno se prikazuju Isusu Kristu po Mariji. Ova braća su nam

rekla: “ *U tome je naša snaga, koja čuva Zakon i promovira ga u nama, i neprestano otvara put prema Kristu* “.

S.C: Govorimo o novom svećeništvu, iako se, kao što vidite ne radi o svećeništvu drugačijem od onog kakvo je Krist donio na Zemlju, apsolutno ne. U čemu je onda novost? Smatram da se novost nalazi baš u življenju dubokog zajedništva. Prije svega, zajedništvo između pripadnika naroda, koji sjedinjeni i prikazani jedni za druge stvarno žive njihovo opće svećeništvo. Zatim duboko zajedništvo između naroda i njihova pastira, gdje ljubav i snaga teku od jednih prema drugima u zajedničkom poslanju, jer ministerijalni svećenik nema drugačije poslanje od poslanja naroda. Poslanje je isto: donositi sve Kristu, da Krist u svakome živi i sve prikazuje Ocu. Na kraju, zajedništvo između svećenika. Na Alfa Kentauru da se vratimo na primjer od prije, svećenici žive međusobno u dubokom zajedništvu; ali to je nužno isto tako i na Zemlji. Svi svećenici skupa predstavljaju jedan ugledan dio naroda, dio koji treba biti pažljiv, bdjeti, ali koji treba biti i zaštićen. Zajedništvo među svećenicima uvećava njihovu snagu. **Ali predviđa se još nešto više: idemo zaista prema vremenima u kojima će biti nužno zajedništvo između svih svećenika u svemiru.** Jedan svećenik sa Zemlje neće moći više potpuno vršiti svoju službu bez pomoći i molitve druge braće svećenika iz svemira i obrnuto. Bog gura čovječanstvo prema zajedništvu između svih naroda u svemiru, zajedništvo koje će se ostvariti također i preko jedinstva njihovih pastira: Neće više moći biti suparništva, ratovi, zavisti i ljubomore među pastirima, kao što ne trebaju biti ni među narodima. Onda, draga braćo i sestre, došli smo do točke u kojoj se moramo doista gledati iznutra i vidjeti što još trebamo činiti. Hod je dug i to vrijedi za one koji vam govore kao i za svakoga od vas. Trebamo se pošteno pitati u kojoj mjeri živimo naše svećeništvo i iznad svega da li se našom molitvom i prikazanjem osjećamo sjedinjeni s našim pastirima, da li im pomažemo, te da li oni nama pomažu. To je duboko razmišljanje koje Bog traži od svog naroda, jer uglavljenje u Krista ne može napredovati bez djelotvornosti svakoga od nas i sveg naroda zajedno. Dakle što je potrebno? Potrebno je prikazanje života sa strane svakoga pojedinačno. Kada prikazujem samu sebe Bogu ostvaruje se ono što je govorio Sv. Pavao: “*U meni živi Krist*”² Tada Krist upravlja mojim životom i potpuno ga uključuje u jedan puno širi program. Tako postajem korisna svakome od vas, i vi postajete korisni meni, u dobrom smislu, naravno ne u smislu sebičnog iskorištavanja, negu u smislu pravog zajedništva, preko kojeg se ostvaruje uglavljenje u Krista. Krist je onaj koji sve ostvaruje u nama i preko nas.

T.V: Želio bih još jednom naglasiti važnost prikazanja života Isusu po Presvetoj Djevici Mariji. Iz mog životnog iskustva, vidio sam da se osobe boje prikazati život Bogu, ili to čine kao da ih je netko natjerao; suprotno tome sudjelovanje u Kristovu životu je izazov smrti, grijehu i paklu. Ako se prikažemo Bogu izazov nas vodi da crpimo snagu od Uskrslog Gospodina Pobjednika, tada i mi sami pobjeđujemo zlo. Prikazanje Bogu, nije otvorenost nekoj patologiji ili pomirenje sa sudbinom kad se nađemo pred križem, kao što se mnogi boje. Naprotiv, baš ovaj strah da prikažemo potpuno život Isusu po Mariji nas čini robovima smrti, bolesti i zla. Prikazujući bezuvjetno život Bogu, mi se baš oslobađamo strahova i iz nas se oslobađa ona snaga koju smo primili na krštenju, u kojoj trebamo neprestano živjeti i koja nas uvijek vodi prema uskrsnuću.

U ovoj točki, lako možemo razumjeti ono što je Isus rekao, govoreći o blaženstvima: u svim kušnjama mi smo pobjednici ako pripadamo Isusu Kristu. Tada nam naše darivanje Isusu Kristu dopušta da pobjeđujemo, da proširimo naše vidike i da idemo prema punini, kako bismo konačno vršili ono poslanje koje su primili apostoli i cijela Crkva a to je da pobjeđujemo smrt i Sotonu i da poništavamo svako zlo. Možete razumjeti kolika se snaga oslobađa iz jednog pojedinca, grupe, cijele Crkve ako žive njihovo poslanje i koja je to dobrobit za čovječanstvo i cijeli svemir. Kao što je rekla Stefania prije, sve ovo ne odnosi se više samo na Zemlju, jer smo već uključeni u kozmički

---

² Usp. Gal 2, 20

<http://premanovomstvaranju.org>

proces, preko kojeg će svi ljudi i sva stvorenja crpiti snagu iz Kristove žrtve, kroz sudjelovanje u Njegovoj žrtvi i Njegovu svećeništvu.

S.C: Trebamo dakle iščekivati uskrsnuće. Nažalost mi na Zemlji, usredotočili smo našu pozornost na Kristovu patnju na križu, dok smo jako malu pozornost dali Njegovu uskrsnuću. Ono nije samo neki povijesni događaj, nego je budućnost za svakoga od nas. Svu patnju koju živimo na Zemlji, a znamo jako dobro kolika je, ako je uronjena u Krista samo je predvorje uskrsnuća. Patnja nam ne dolazi od Gospodina, već iz naših pogrešnih odabira, iz našeg često površnog povjeravanja duhu svijeta koje nas vuče da ostajemo na pogrešnim putovima. Gledajte primjer naše braće vjerne Bogu: nisu izdali Boga, stoga nisu napravili ni krive izbore. Izabrali su bezuvjetno Boga i to im je omogućilo život skoro bez patnje, u kojem nema bolesti i pokvarljivosti kakve mi poznajemo. Oni imaju iskustvo smrti, to da, jer je istočni grijeh ubacio smrt u cjelokupni svemir, ali oni je žive kao nešto sasvim normalno, kao da jednostavno zaspu. Jednog ćemo dana svi zauvijek pobjediti smrt.

Vrijeme je da se ozbiljno potrudimo, aktivno sudjelovati u smrti i uskrsnuću Kristovu; vrijeme je da upoznamo Isusa Krista onakoga kakav uistinu jeste: Spasitelj, pobjednik nad smrću i tamom. Budimo svjesni da Sotona vlada nama preko straha. Strah je ogromna snaga koja na nevjerovatan način djeluje na Zemlji: sjetimo se ipak da postoji jedna puno veća snaga koja pobjeđuje strah: vjera. Vjera u Krista je najmoćnija snaga koja postoji u cijelom svemiru. Ako imamo iskrenu i živu vjeru i vjerujemo da nam Bog daje samo dobro, ova vjera će pobjediti naš strah. S čime god se trebali suočiti, bit ćemo sigurni da će Gospodin biti s nama.

T.V: Želim na poseban način ohrabriti sve pastire, svećenike Božjeg naroda, govoreći im da postoje narodi u svemiru, vjerni Bogu, koji prikazuju život za njih. Postoje mnoge ponizne osobe, skrivene, možda čak i prezrene, skoro nevidljive svijetu koje se za njih prikazuju. Želim ih ohrabriti da prikazuju same sebe Isusu Kristu i da tako iskuse obnovu njihova života, života župa i naroda koji im je povjeren. Ne bojte se živjeti vaše prikazanje! Ponekad čak i u Crkvi ovo nije razumljeno, te postoje veliki otpori kada se govori o prikazanju života Isusu Kristu. **Jamčim vam da prikazanje života nije neka pobožnost, niti nešto dodatno, nego je obavezno ako želimo sudjelovati u Kristovu uskrsnuću.** Ministerijalni svećenik bi trebao biti dinamičan primjer u pratnji naroda. Što su navještali apostoli? Navještali su da se Isus utjelovio, umro, uskrsnuo i uzašao k Ocu. Upravo to treba biti predstavljeno narodu, kako bi on mogao slijediti autentični kršćanski hod, kroz sudjelovanje u životu i žrtvi Isusa Krista. Prikazanje našeg života Isusu Kristu je dio koji nas očekuje u sudjelovanju u Kristovom životu, smrti i uskrsnuću.

S.C: Kao žena, htjela bih ohrabriti žene na Zemlji; one koje su supruge, majke i posvećene. Vi dobro znate kako je teška situacija za žene posebno na Zemlji. Također i to je nažalost gorki plod istočnog grijeha. Ali u Kristu nam je dano da otkrijemo naše majčinstvo, srž naše ženstvenosti, koja se na sastoji u tome da budemo lijepe, moderne, mršave ili debele, nego da budemo *žene u Bogu*, tj. nositeljice života koje pripremaju put u budućnost. Trebamo se uvijek prisjećati da smo majke u duhu, još prije nego u tijelu. Isus mi je puno puta objašnjavao da žene koje su ga slijedile, o kojima se čita u Evandjelju, nisu bile vezane za ulogu kućanica, korisnih samo za određene poslove, kao kuhanje i slično, kao što se nažalost događa u mnogim područjima, pa i u Crkvi. Njihova prisutnost je bila živa i svjedočila je autentično majčinstvo i neprestano prikazanje za apostole. Sve ovo se nastavilo i nakon Kristova uzašašća. Poslanje Presvete Djevice Marije i žena u cenakulu, nije sigurno bilo sporedno: žene u Evandjelju nisu bile kućanice, nego žene koje su prikazivale vlastito majčinstvo Kristu i pratile su apostole u njihovu poslanju, njihovim prikazanjem i molitvom. Ovdje nema nikakve veze seks, ili gluposti o kojima se često govori, kao ona o Isusu i Mariji Magdaleni. Govorimo o Božanskoj stvarnosti, o očinstvu i majčinstvu u Bogu. Vrijeme je da žene na Zemlji uskrsnu, prikazujući se Isusu Kristu koji ih jedini može osloboditi iz svakog oblika ropstva.

<http://premanovomstvaranju.org>

T.V: pripremamo se za predstojeće slavlje Uskrsa. Htio bih još jednom ponoviti da se ne dolazi u novo stvaranje ni u puninu sudjelujući pasivno u žrtvi Kristovoj. Ne mogu ni zamisliti da se slavi jedna Misa u kojoj se Isus daruje Ocu, gdje narod ostaje pasivan ili se ograničava na neki pobožni stav. U trenutku u kojem se Isus prikazuje na oltaru za svakoga od nas, cijeli svemir je u gibanju, ako doista sudjelujemo u žrtvi Kristovoj i prolazimo iz smrti u život. Želim vam da možete to razumjeti ovog Uskrsa, i da možete napraviti jedan prolazak prema novosti, sudjelujući doista u životu Isusa Krista koji je umro i uskrsnuo i sjedi s desne Ocu. Zahvaljujemo vam na pažnji i želimo vam Sretan Uskrs!